

Min kallelse – diakon Sten Cedergren

Jag är född och uppvuxen i Sverige, men har inte varit katolik hela mitt liv. Jag brukar säga att Gud kallat och ställt mig inför tre viktiga livsval som format mig till den jag är idag; kallelsen till kyrkan, kallelsen till äktenskapet och kallelsen till det ständiga diakonatet.

Kallelsen till kyrkan

Trott på Gud har jag alltid gjort som en självklarhet. Det är nog framför allt min mamma jag har att tacka för det (familjen som den första platsen för evangelisation kan inte nog överskattas!). Som tonåring konfirmationsläste jag i Svenska kyrkan som jag tillhörde, och undervisningen gjorde ett djupt intryck på mig.

Efter konfirmationen engagerade jag mig i kyrkans ungdomsarbete och det var också där som tanken på att bli präst väcktes. Jag for därför så småningom till Lund för att läsa teologi. Det var genom studierna som jag först mötte den katolska tron och även om det mest handlade om teoretiska kunskaper i ett första skede, såddes där ändå ett frö. Sakta började sanningsfrågan bli aktuell. Vilken kyrka var det egentligen som Jesus grundat? Jag mötte katoliker och katolsk tradition. Jag sökte mig alltmer *ad fontem*.

Trots den smygande sanningsfrågan valde jag ändå att prästvigas för Svenska kyrkan, Linköpings stift 1986. Det var ju trots allt den kyrkan jag var döpt i och som varit hela mitt liv fram till dess. Jag trodde nog lite naivt att det skulle gå att förverkliga någon sorts ”katolsk tro och tradition” i Svenska kyrkan. Det gick inte alls. Jag höll ut i drygt tre år innan längtan efter att bli katolik blev för stor. Den 4 februari 1990, på den helige Ansgars dag, upptogs jag så äntligen i kyrkans fulla gemenskap av p Henrik Roelvink i Linköping där jag då bodde. Jag vet att många i min omgivning tyckte att jag rört mig mot en ytterlighet när jag konverterade till katolska kyrkan, för så ser många svenskar det. För mig var det tvärt om. Jag rörde mig mot centrum, mot den sanna kyrkan, den som Jesus själv grundat. Jag kom hem.

Kallelsen till äktenskapet

Min första impuls var att undersöka en eventuell präst- eller ordenskallelse. Efter närmare ett och ett halvt år hos dominikanerna, både i Lund och i Frankrike, blev jag emellertid klar över att det inte var min väg. Det var som om en mild hand försiktigt ledde mig någon annanstans. Jag återvände till Sverige och universitet, läste historia och så småningom pedagogik på Lärarhögskolan i Stockholm och har sedan dess arbetat som gymnasielärare i många år. Nej, ordenslivet var inte min kallelse. Gud hade något annat i beredskap för mig. Eller rättare sagt Någon.

Under en resa utomlands för att fira påsk träffade jag Mickaëlle som kom att bli min älskade hustru sedan nu mer än 25 år tillbaka. Det var i samband med äktenskapsförberedelsen, som vi gjorde i Frankrike där Mickaëlle kommer från och där vi också sedan gifte oss, som jag förstod djupet och innebörden av äktenskapets sakrament och vad det innebär att vara kallad till äktenskap. Den insikten fördjupades också genom vårt engagemang i rörelsen Les Équipes Notre-Dame. Vi är alla, som kristna, kallade att älska. Det är grundkallelsen. "*Älska varandra, såsom jag har älskat er*" (Jh 15:12) säger Jesus. Det är ju den kristna etiken i ett nötskal och det anger också äktenskapets grundton. Äktenskapet är platsen där man lär sig att älska som Gud älskar oss. Äktenskapet och familjen är platsen där Guds heliggörande kärlek görs närvarande. Tänk vilken fantastisk möjlighet och utmaning; att så konkret få ge sitt liv för en annan människa (och så småningom också för nya små människor!) Detta var min kallelse.

Äktenskapet behöver förberedas noga och våra familjer behöver få all det stöd och den hjälp som behövs, för äktenskapet är ingen enkel kallelse, men en fantastisk väg när man väl förstått och bejakat dess innebörd. Min hustru och jag har under åren följt många par som förberett sig för äktenskapet genom att vi hållit flera förberedande kurser. Vi vet hur svårt det kan vara att leva sitt äktenskap, också av egna erfarenheter, men vi vet också att det är en kallelse som är en underbart vacker väg!

Kallelsen till det ständiga diakonatet

Gud hade kallat mig till sin kyrka och han hade kallat mig till äktenskapet, men han hade fler överraskningar i beredskap. Som för så många andra diakoner, upplever jag det som, kom kallelsen till diakonatet lite överraskande och utifrån. Den förste som förde det på tal för min del var dåvarande domprosten msgr Lars Cavallin i domkyrkoförsamlingen där jag och min hustru var engagerade på olika sätt, men jag var nygift med tre små barn och hade fullt sjå med mitt arbete som lärare och lät det bara stanna vid en tanke. När sedan näste domprost, f Marian Jancarz, också han frågade mig om jag inte övervägt den kallelsen och att den skulle passa mig, började jag reflektera över det på allvar. Det tar tid att vänja sig vid en sådan kallelse och jag kände mig väl inte helt värdig den. Men efter år av bön och reflektion kunde jag så till slut påbörja utbildningen och vigdes till slut till ständig diakon i domkyrkan 2010.

Vad är egentligen en ständig diakon? Trots att det ständiga diakonatet återupprättades av Andra Vatikankonciliet för mer än 50 år sedan (och det alltid funnits diakoner alltifrån urkyrkan) är det fortfarande en ganska så okänd kallelse. "Vad tjänar ständiga diakoner till?", kan man ibland få höra. Jag tror frågan är felställd. Diakoner tjänar inte till, de *tjänar*. Den moderna människan vill tänka logiskt och ser kyrkan som vilken organisation som helst och mäter den gärna med världens måttstock av effektivitet och rationalitet. Men kyrkan är ett *mysterium*, och samma sak gäller det tredelade ämbetet; biskop, präst och diakon. Dessa speglar något av den treenige Gudens mysterium och är oersättliga för kyrkans organiska struktur. Ja, utan biskop, präster och diakoner kan man inte tala om någon kyrka, säger Katekesen (#1593). Diakonerna har på ett särskilt sätt del av Kristi nåd och sändning. Hans uppgift är att förverkliga och påminna Guds folk om *den tjänande Kristus*.

I praktiken är diakonernas uppgift tredelad. Det mesta vi gör kretsar kring den liturgiska tjänsten, ordets tjänst och kärlekstjänsten. Hur detta sedan konkretiseras varierar mycket från diakon till diakon, lite beroende på var i livet man befinner sig och vilka gåvor man fått. Kanske är det just denna variation som blivit typiskt för diakonatet och som kanske också gör att det inte är enkelt att bilda sig en entydig bild av vad en diakon är. Men samtidigt är variationen en styrka och en rikedom för kyrkan. Ett annat särdrag är att många ständiga diakoner, som jag själv till exempel, också har ett civilt arbete. På så sätt blir diakonen en brobyggare mellan kyrkan och "världen". Här tror jag de ständiga diakonerna har en viktig roll att spela. Det behövs fler brobyggare när sekulariseringsklyftan vidgas alltmer!